

Otevřel jsem oči a s překvapením zjistil, že se nacházím ve svém pokoji. Ne v tom monstrózním sídle mých prarodičů, ale v mém vlastním pokoji v Death Rays.

Seděl jsem na posteli a z okna pozoroval nedaleké náměstí kypící životem. Ve vzduchu viselo něco, co už jsem necítil opravdu dlouho. Nebyl to strach ani beznaděj, ale něco naprosto jiného.

Zvedl jsem se z postele a nadechl se vůně domova. Nenahraditelné směsici vypraného prádla a maminčina parfému.

Otevřel jsem dveře a vydal se po schodech dolů do kuchyně. Našlapoval jsem pomalu a lehkými krůčky, jako bych snad nechtěl vyplašit tuto překrásnou představu uvnitř mé pochroumané mysli. Musela to být představa. Nebo možná sen. Realita vypadala jinak. Realita štípala do očí a zanechávala na mé duši hluboké jizvy.

Dotkl jsem se lehce chladivého zábradlí a uvědomil si, jak moc mi tento na první pohled bezvýznamný pocit každý den chybí. Pouhopouhý dotyk dřeva potřeného lakem, který jsem po dobu sedmnácti let cítil dennodenně.

Došlápl jsem na podlahu a pod mýma nohama něco zaskřípalo. Porozhlédl jsem se kolem a zjistil, že se u dveří leskne několik ostrých hran střepů z rozbitého zrcadla. Došel jsem až k nim a zvedl do ruky ten, který mne zaujal nejvíc. Ten, který byl potřísněn mou vlastní krví.

Znejistěl jsem a ostrý střep zahodil. Prudce jsem se ohlédl směrem do kuchyně a uvědomil si, že jsem přesně tento moment už jednou zažil. Nevěděl jsem proč, ale měl jsem nutkání okamžitě vběhnout do kuchyně a něco tam udělat. Prostě jsem věděl, že tam musím být.

Rozeběhl jsem se a prošel průchodem až do prosvětlené místnosti, kde se právě odehrávalo něco, co ve mně vzbudilo paniku. Bylo to zvláštní. U kuchyňské linky stála mamka s nožem v ruce a rozrušeně jím ukazovala na Hanku – mého milovaného otce – který stál přímo naproti ní s arogantním výrazem ve tváři.

Byla to vzpomínka rok stará a mé vlastní já – tehdejší já – leželo s hlavou od krve na zemi a dívalo se s vytřeštěným výrazem na celou scénu. Ačkoli jsem za okny jasně slyšel zpívající ptáky a radostný dětský smích, v místnosti, ve které jsem stál, jako by se zastavil čas. Pomalu jsem přešel k sobě samému a zadíval se mu hluboko do očí. Byl to chlapec, který ještě neměl nejmenší ponětí o tom, jaké zlo se skrývá za zdmi tohoto domu. Sledoval jsem jeho pohled a uvědomil si, že se dívá na mého otce přes odraz na dveřích lednice. Dobře jsem si pamatoval tento okamžik.

„Proč jsi tady?“ ozvalo se za mými zády a já sebou prudce trhnul. Ten hlas jsem znal. Znal jsem ten pocit. Znal jsem ten náboj.

„Catherine?“ hlesl jsem a podíval se do tváře toho nejkrásnějšího nebeského anděla. Její průzračné modré oči se na mne zmateně dívaly a já zůstal jen nevěřícně stát. Nemohl jsem uvěřit vlastním smyslům.

Proč jsi právě tady?“ zeptala se znovu a udělala pár kroků vpřed, aby si prohlédla celou zamrzlou scénu.

„J-já —“ zakoktal jsem a pohodil rukama. „Já nevím,“ poškrábal jsem se na hlavě, zíraje na dívku, o které jsem noc co noc sníval.

„Jsem to já, Chrisi,“ usmála se, když pochopila můj zmatený výraz. Nebyl jsem s to udělat jediný pohyb.

„Jsme tu kvůli tobě,“ kousla se do rtu a založila ruce na prsou. „Proč se vracíš právě sem?“

Nechápal jsem, oč jí jde. Vidět ji a slyšet ji, to byl pro mě nesmírně vzácný okamžik plný štěstí, ona však chtěla řešit něco jiného.

„Rozhlédni se kolem!“ poručila mi a já její příkaz zmateně uposlechl. Krátkým pohledem jsem znovu sjel celou místnost, nic mne však neudivovalo tak moc, jako právě ona.

„Myslím to vážně, lásko,“ naklonila trochu hlavu a přimhouřila své nekonečně modré oči. „To ty jsi nás sem zavedl.“

„Nechápu,“ kroutil jsem hlavou. „Nic z toho nechápu.“

„Podívej se pozorně!“ znovu mi nakázala. „Vypadá to jako dost významný okamžik. Proč ležíš na zemi celý od krve?“

„J-já,“ znovu jsem zakoktal, pak jsem však pohlédl na svého dvojníka ležícího na bílé dlažbě a připomněl si, co jsem tenkrát cítil.

„Tady jsem si poprvé a naposledy uvědomil, že nejsem bezvýznamný,“ zašeptal jsem a snažil se přijít na to, jak jsem k tomuto závěru vůbec došel.

„Ten odraz,“ ukázal jsem na lednici a Catherine se naklonila blíže k mému zamrzlému dvojčeti, aby tak viděla z jeho úhlu pohledu.

„Prohlížíš otci jeho duši,“ pochopila ihned a sčesala si své kaštanově hnědé vlasy za ucho. Když zaregistrovala můj zamilovaný pohled, trochu se začervenala. „Co jsi tenkrát viděl?“

„Ehm,“ zamyslel jsem se. „Sebe,“ řekl jsem nakonec jednoduše. „Viděl jsem sebe, jak ukončím jejich hádku tím, že se mezi ně postavím,“ ukázal jsem hned na mamku, hned na otce, aby Catherine pochopila, co mám na mysli.

„Viděl jsi, že jsi součástí osudu,“ dodala a pak se zahleděla hluboko do mých očí. „Nejsi bezvýznamný, Christophere.“

„Možná,“ pokrčil jsem laxně rameny. „To ale nevysvětluje, proč tu jsem.“

„Na to znáš odpověď pouze ty,“ odvětila okamžitě a přistoupila ke mně tak blízko, že jsem téměř cítil její smyslný dotyk.

„Je tohle skutečnost?“ zeptal jsem se a nespouštěl z ní oči. „Jsi skutečná? Jsi opravdu tady?“

Neodpověděla. Otočila se ke mně zády a snažila se nevnímat mé dotěrné otázky. Neznala odpověď. Byla výplodem mé mysli. To byla má dedukce.

„Tohle je jediný okamžik, kdy ses cítil užitečný,“ zašeptala a šla si zblízka prohlédnout mé nehybné rodiče.

„Je to možná to jediné, co mohu považovat za dobrý skutek,“ doplnil jsem ji a ona pomalu příkyvovala.

„Proč si to připomínáš?“ zeptala se potichu.

Nechtěl jsem to říct. Ne před ní. I když byla pravděpodobně pouhým výplodem mé mysli, nechtěl jsem před ní odhalovat své prohřešky. Ani ty minulé, ani ty co teprve nastanou.

„Christi,“ podívala se na mne a lehce naklonila hlavu. „Proč tu jsme?“

„Catherine,“ hlesl jsem a pak založil hlavu do dlaní. Copak před realitou neuteču ani ve své vlastní hlavě?!

„Noční Luna,“ hlesl jsem nakonec a vzhlédl ke svému andělu. „Kvůli ní dělám věci, které v brzké době ublíží všem, které miluji.“

„Nutí tě k tomu,“ bránila mne, já však prudce mával hlavou ze strany na stranu.

„To je pouze má výmluva,“ přiznal jsem se. „Mohl bych vzdorovat, ale nechci. Nechci přijít o to, co mi tě tak věrně připomíná. Dvakrát jsem tě ztratil, Catherine. Nechci o tebe přijít znovu.“

„To ale nejsem já,“ olízla si rty a sklopila smutně oči. „Může vypadat jako já, ale ve skutečnosti mnou nikdy nebude.“

„Já vím!“ zvýšil jsem hlas. „Já vím!“

„Tak proč prostě —“

„Protože už nikdy nebudu s tebou!“ skočil jsem jí neomaleně do řeči. „Ani po smrti. Copak to nechápeš?! Moje duše je nesmrtelná. Nikdy se s tebou nesetkám. Už nikdy. A to mne ničí!“

„Ona mě ale nenahradí,“ přesvědčovala mě klidným a vyrovnaným hlasem. „To, co chceš spáchat, tě bude doprovázet až navěky, Christophe. Nesmíš to dopustit. Už jen kvůli sobě ne.“

„Tak co mám dělat?!“ ztrácel jsem trpělivost. „Pokud nezastavím tu věc, co se v Destiny usídlila, Noční Luna se vrátí zpět za zrcadlo a mně nezbude jediná tvá připomínka. Přijdu o další šanci, jak být alespoň zčásti s tebou. Ne!“ zakřičel jsem, když už znovu otevírala ústa.

„Já vím, že tě nenahradí, ale někde uvnitř ní jsou tvé vzpomínky.“

„To, kým jsme, z nás nedělají naše vzpomínky,“ namítla, já však nesouhlasil.

„Stojím si za opačným názorem, Catherine. Odpuď!“

„Já se na tebe nezlobím, miláčku,“ usmála se a mně se na chvíli zdálo, že jsem v jejích očích zahlédl slzy.

„Kdyby sis byl ale naprosto jistý tím, co děláš, nebyli bychom tady.“

Měla pravdu. Pohlédl jsem na své zmražené já a viděl ty rozdíly mezi námi.

„Už dlouho nejsem tím, kým jsem býval,“ uvědomil jsem si při pohledu na toho nezkušeného chlapce, který ještě nevěděl nic o tom, co číhá tam venku. Nic o Velké rodině. Nic o klíči. Nic o Noční Luně.

„Já tě budu vždycky milovat, Chrise,“ přistoupila ke mně a položila mi ruku na tvář. Její dotek mne doslova zbavoval všech smyslů.

„Ať se rozhodneš jakkoli, vždycky budu s tebou.“

„Já už se rozhodl, Catherine,“ promluvil jsem, můj hlas se však nápadně chvěl. Zavřel jsem oči a vychutnával si ten pocit, kdy se má kůže dotýkala té její.

„Nenechám se o tebe znovu připravit. Noční Luna bude žít mezi lidmi, ať to stojí, co to stojí. O to se postarám.“

„I za cenu, že tím Destiny skončí navěky v Pekle?“ podivila se a odtáhla ode mne ruku. Na tuto otázku jsem neznal odpověď. Dlouho jsem se jí vyhybal a věděl jsem proč.

„Destiny nemiluju,“ zavrtěl jsem hlavou.

„A Noční Lunu ano?“